

Arrest

nr. 112 500 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit het dorp Ahmad Khail, Kogyani district in de provincie Nangarhar. U bent tot de zesde klas naar school geweest in uw dorp. U werkte als landbouwer in uw regio tot begin 1387 (2008). Toen nam u deel aan een opleiding van drie maanden bij de politie. Na uw opleiding kon u beginnen als chauffeur van het hoofd van de politie van het district Kogyani, Adam Khan Jabarkhail. U werkte er gedurende een jaar, waarna u uw baas, die naar het district Beshud werd getransfereerd, volgde. U werkte vervolgens ongeveer vier maanden in Beshud, waarna u weer voor zes maanden in Kogyani werkte voor Adam Khan. Daarna werden jullie voor een tweede keer naar Beshud overgeplaatst. Tijdens de periode dat u voor Adam Khan werkte werd hij twee keer gevisieerd in een aanslag. Toen u de tweede keer in Beshud werkte, kreeg uw vader op een gegeven ogenblik bezoek van de Taliban. De Taliban vroegen uw vader

dat u met hen zou meewerken en een bom in de auto of in het kantoor van uw baas, Adam Khan, zou plaatsen. Uw vader informeerde u hierover. U vertelde dit aan uw baas maar hij tilde er niet zwaar aan. Enkele dagen later, toen u thuis met verlof was, benaderde de Taliban u met dezelfde vraag. U informeerde uw baas hierover en hij stelde voor dat u samen met uw familie naar Jalalabad zou verhuizen. Uw vader verkocht zijn gronden en jullie besloten te vertrekken. Op de vooravond van jullie verhuis werden u en uw vader echter door de Taliban ontvoerd. Ze hielden u gedurende drie dagen en drie nachten vast en lieten u vervolgens vrij. Uw vader zou slechts worden vrijgelaten indien u de bomaanslag zou plegen op uw baas. U stemde in en ging naar huis, waar u dit met uw moeder besprak. Vervolgens besloot u dat het beter was dat u het land verliet. De volgende dag vertrok u naar Jalalabad en sprak er een vriend aan die u hielp om een smokkelaar te vinden. Sedert die dag heeft u geen nieuws meer over uw familie. U reisde via Iran, Turkije en Griekenland naar België, waar u op 18 april 2012 aankwam. U vroeg er de volgende dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een document met uw pasfoto, uitgaande van de veiligheidsdienst van Kogyani, waarin wordt bevestigd dat u door de dienst werd aangesteld en een tweede document, eveneens uitgaande van de veiligheidsdienst van Kogyani, waarin uw probleem wordt uitgelegd.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring als zou u bij de politie, en meer bepaald als chauffeur voor Adam Khan, gewerkt hebben. Zo dient te worden vastgesteld dat u niet met meer precisie weet te zeggen in welk district het tweede gedeelte van uw opleiding doorging. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal situeert u dit deel van de opleiding in de Ghazi Amanullah Khan vestiging in het district Rodat (Gehoorderverslag 21 augustus 2012, p. 8). Tijdens het tweede gehoor situeert u dit opnieuw in genoemde vestiging maar bent u niet meer zeker in welk district. U dacht Kot district of Sarshahi (Gehoorderverslag 15 mei 2013, p. 5). Dat u niet beter op de hoogte bent van waar precies dit deel van de opleiding, waar u naar eigen zeggen meer dan 2 maanden hebt les gevolgd, gelokaliseerd was, roept vragen op (Gehoorderverslag 21 augustus 2013, p. 9). Ook bevreemdend en weinig aannemelijk is het feit dat u niet blijkt te weten hoe het opleidingsproject van drie maanden waaraan u deelnam en dat volgens u door Amerikanen werd georganiseerd, heette (Gehoorderverslag 21 augustus 2012, p. 5). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het tijds kader waarin u uw werkzaamheden schetst niet coherent is. Zo blijkt uit het door u neergelegde eerste document uitgaande van de veiligheidsdienst van Kogyani, dat u op 2 saur 1387 (21 april 2008) door de dienst werd aangesteld. Het tweede document vermeldt de maand djedi van 1390 (december 2011-januari 2012) als datum waarop u werd ontvoerd door de Taliban. Tussen deze twee data ligt een verloop van ongeveer 3 jaar en 9 maanden. Dit stemt overeen met uw verklaring als zou u tussen de 3 en half à 4 jaar gewerkt hebben als politieman (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 7). Echter, toen u de vraag gesteld werd om te verduidelijken hoelang u respectievelijk in Kogyani en in Beshud gewerkt hebt, antwoordde u het volgende: u zou eerst gedurende een jaar in Kogyani gewerkt hebben, en vervolgens zijn overgeplaatst naar Beshud (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 9). Daar zou u een viertal maanden hebben gewerkt om vervolgens terug naar Kogyani te worden overgeplaatst (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 10). In Kogyani zou u de tweede keer een zestal maanden hebben gewerkt, waarna u een laatste keer zou zijn overgeplaatst naar Beshud. Toen u voor de tweede keer in Beshud werkte zouden uw problemen zijn begonnen. U zou in Beshud nog zo'n maand hebben gewerkt vooraleer u Afghanistan verliet (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 10). Indien men deze periodes optelt komt men echter maar aan een tijdspanne van 2 jaar en 2 maanden, rekening houdend met het feit dat u nog een 3 maanden durende opleiding genoot. Dit maakt een tijdsverschil uit van meer dan 1 jaar, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling komt te staan. Voorts kunnen er een aantal bedenkingen gemaakt worden bij enkele van uw verklaringen omtrent uw werk als chauffeur voor Adam Khan. Zo is het opmerkelijk dat het voertuig waarmee u uw baas, hoofd van de politie, rondreed geen nummerplaat zou dragen (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 6). Verder moest u uw baas, waar hij ook ging, transporteren met de wagen, maar u kon blijkbaar zelf niet over een radiosysteem beschikken in de wagen. Zo zou er enkel een walkietalkie aanwezig geweest zijn, maar zou u die zelf nooit hebben mogen bedienen (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 8). Gevraagd naar radiosystemen in de wagen, antwoordde u dat u enkel een cassettespeler had die u gebruikte maar dat u dat eigenlijk niet mocht (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 7). U wist weliswaar dat het kenteken dat uw baas, Adam Khan, droeg, 1 schaar en drie sterren afbeeldde, maar u kon vreemd genoeg niet zeggen welke kleur de achtergrond van dit kenteken had (Gehoorderverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 7). U

antwoordde dat het dezelfde kleur als het uniform had. Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat een persoon die gedurende meer dan drie jaar gewerkt heeft bij de politie, zou weten dat de lagere kentekens een blauwe achtergrond hebben en de hogere, zoals die van uw baas (kolonel) bordeaux gekleurd zijn. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratief dossier toegevoegd. Ook bevreemdend is het feit dat u niet schijnt te weten waarom uw baas werd overgeplaatst naar Beshud. U kwam niet verder dan de verklaring dat dergelijke zaken door de regering worden beslist (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 6). Dat u van een beslissing met gevolgen voor uw dagelijks werk niet meer weet te vertellen komt vreemd over. Verder komt het uitermate vreemd over dat u slechts twee handgeschreven documenten met onleesbare stempel kunt neerleggen die uw werkzaamheden bij de politie moeten bewijzen. Overeenkomstig uw verklaringen zouden de Taliban uw documenten hebben afgenomen toen ze u ontvoerd zouden hebben (Gehoorverslag CGVS, 21 augustus 2013, p. 9 en CGVS, 15 mei 2013, p. 8). Hierbij kunnen echter ernstige bedenkingen gemaakt worden. Zo is het onbegrijpelijk dat de Taliban uw werkbadge en uw bankkaart zouden afnemen, om u vervolgens weer vrij te laten met de eis een bom te gaan plaatsen in het kantoor en/of in de auto van uw baas.. Het feit dat de Taliban van u verwachten een operatie uit te voeren op uw werkplaats (het plaatsen van een bom in het kantoor) enerzijds en het feit dat de Taliban uw werkbadge waarmee u zich op uw werk legitimeert afnemen zijn weinig verenigbaar. Ook het feit dat u geen precieze(re) instructies maar een keuze kreeg van de Taliban voor het plegen van een dergelijke aanslag overtuigt niet. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus van Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. U kunt de onveilige situatie in het district Kogyani van de provincie Nangarhar echter ontlopen door u in de stad Jalalabad te vestigen. U bent een gezonde jongvolwassen man. Bovendien blijkt u in de stad Jalalabad over een uitgebreid sociaal netwerk te beschikken. Zo woont uw verloofde met haar familie in Jalalabad (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 12 en CGVS, 21 augustus 2012, p. 15). U heeft eveneens een tante van vaderskant die in Jalalabad woont (Gehoorverslag CGVS, 21 augustus 2012, p. 15). Bovendien woont uw goede vriend, Bilal, die tevens uw reis heeft georganiseerd, in Jalalabad (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 13). U betaalde voor uw reis een bedrag van 14.000 dollar aan een smokkelaar (Verklaring DVZ, 25 april 2012, nr. 34). U haalde als reden waarom u niet naar Jalalabad kon gaan aan dat uw vader nog steeds vastgehouden wordt en dat ze uw jongere broers kunnen ontvoeren om alsnog hun plan uit te voeren (Gehoorverslag CGVS, 21 augustus 2012, p. 15). Bovendien zouden de Taliban u in elke provincie van het land kunnen vinden (Gehoorverslag CGVS, 15 mei 2013, p. 12). Echter kunnen aan uw problemen met de Taliban geen geloof worden gehecht, zoals hierboven reeds werd vastgesteld. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Jalalabad bekeken worden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad", dd. 23 oktober 2012; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013 en "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de

beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De neergelegde taskara bevat louter gegevens betreffende uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat de twee documenten uitgaande van de veiligheidsdienst van Kogyani betreffen, dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet schendt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift foto's toe van Adam Khan, van het voertuig, van hemzelf in uniform en van hemzelf met Adam Khan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas en meer bepaald aan zijn bewering dat hij bij de politie heeft gewerkt als chauffeur van Adam Khan en daardoor problemen heeft gekregen met de taliban.

De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het tweede deel van zijn opleiding in de Ghazi Amanullah Khan vestiging in het district Rodat plaatsvond (gehoorverslag 21 augustus 2012, 8), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor niet meer zeker wist in welk district de opleiding plaatsvond en hij dacht dat het Kot district of Sarshahi was (gehoorverslag 15 mei 2013, 5). Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Sarshahi de oude benaming is voor het district Rodat en dat er dus geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor niet meer zeker wist in welk district zijn opleiding plaatsvond, wat erop wijst dat zijn relaas ingestudeerd en dus ongeloofwaardig is. Iemand die immers werkelijk gedurende meer dan twee maanden op een bepaalde plaats een opleiding heeft gevolgd zal zich normalerwijze nog wel herinneren waar die opleiding juist plaatsvond.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij drie en een half tot vier jaar als politieman heeft gewerkt, wat overeenkomt met de datums die worden vermeld in de documenten die verzoeker heeft neergelegd, maar anderzijds verklaarde dat hij eerst een jaar in Kogiani had gewerkt, dan vier maanden in Behsud, dan opnieuw zes maanden in Kogiani en tot slot minder dan een maand in Behsud werkte toen de taliban hem en zijn vader ontvoerden. Verzoeker stelt dat deze laatste vaststellingen niet overeenstemmen met de inhoud van het gehoorverslag. In het gehoorverslag staat nochtans duidelijk het volgende: *“-hoelang kogiani, besud, enz.. ? een jaar kogiani, dan besud, dat is ook vier maanden, of zoiets, dan kogiani, zes maanden, (...); -de laatste keer in besud, hoelang was deze periode? 1 maand, het was niet 1 maand, minder dan een maand dat het incident gebeurde”* (gehoorverslag 15 mei 2013, 10). Zelfs als deze periodes maar bij benadering juist zijn, blijft er nog een enorm tijdsverschil bestaan tussen verzoekers verschillende verklaringen, wat de geloofwaardigheid van het relaas opnieuw ondermijnt.

De Raad stelt verder vast dat de foto's waarop verzoeker te zien is, vervalst zijn. Het is immers duidelijk dat op die foto's verzoekers hoofd op het lichaam van een politieagent is geplaatst, wat te zien is aan het lijntje dat rond verzoekers hoofd te zien is en dat zich niet bevindt rond de andere hoofden die op de foto's te zien zijn en wat ook te zien is aan het feit dat verzoekers hoofd er precies hetzelfde uitziet op de twee foto's waarop hij te zien is. Het feit dat verzoeker vervalste foto's neerlegt, breekt zijn geloofwaardigheid volledig af.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker over een redelijk en veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in het district Jalalabad.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen echter voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat verzoeker een gezonde jongvolwassen man is, die in Jalalabad bovendien over een uitgebreid sociaal netwerk beschikt.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie in het district Jalalabad relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013).

Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift geen informatie toegevoegd over de veiligheidstoestand in Jalalabad.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Jalalabad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg lopen burgers in het district Jalalabad op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Op basis van de informatie die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER